

ایران برای توافق هسته ای آماده است (سید حسین موسویان، یو اس ای تو دی، 6 فوریه 2015)

یو اس آ تو دی (108982) ۱۳۹۳/۱۱/۱۹

خلاصه: هر ناظر علاقه مند به دیدگاه ایران، کاملاً آگاه است که این پیشرفت از تأیید و حمایت آشکار و صریح رهبر معظم برخوردار بوده است. تهران تاکنون در عزم خود برای دستیابی به توافق فراگیر و پایدار موفق عمل کرده است. اکنون، بار مسئولیت در زمینه دو موضوع دشوار، یعنی « ظرفیت غنی سازی ایران و زمان بندی رفع تحریم ها » به دوش سایر طرف ها است.

شماره مقاله: 108982
 مترجم: فاطمه اقطاعی
 عنوان اصلی: Iran ready for a nuclear deal : Column
 ترجمه عنوان: ایران برای توافق هسته ای آماده است
 منبع (به فارسی): یواس آ تو دی
 تاریخ نشر: 6 فوریه 2015
 محل نشر: آمریکا
 نویسنده (به زبان اصلی و فارسی): سید حسین موسویان Seyed Hossein Mousavian
 زبان: انگلیسی

ایران برای توافق هسته ای آماده است

ایران به تعهدات هسته ای خود عمل کرد؛ اکنون توبت آمریکا است که درباره رفع تحریم ها اقدام کند

در ماه ژانویه، ایران و قدرت های بزرگ به مذاکرات پنج روزه خود در ژنو و پاریس، از جمله ملاقات های طولانی میان جان کری، وزیر خارجه آمریکا و محمد جواد ظریف، وزیر خارجه ایران پایان دادند. در این مذاکرات « پیشرفت اندکی» در زمینه هسته ای صورت گرفت، قرار بر این شد که تلاش های بیشتری انجام شود و ملاقات در ماه فوریه صورت گیرد.

از قرار اوضاع و مسائل رو به پیش رفت است و امکان قطعی شدن توافق نهایی کامیاب وجود دارد. ولی، این فقط در صورتی است که دو طرف بتوانند با موفقیت نکات مهم باقی مانده مورد مناقشه، یعنی ظرفیت غنی سازی اورانیوم ایران و زمان بندی رفع تحریم ها، را حل کنند. از نگاه طرف آمریکایی، بار این مسئولیت بر دوش ایران است. بنا به پیش بینی رابرت آینهورن، مذاکره کننده هسته ای پیشین آمریکا، هیچ توافقی صورت نخواهد گرفت، مگر آن که [آیت ا...] خامنه-ای، رهبر معظم، از مواضع ایران در مذاکرات که برای دستیابی به توافق با کشورهای 5+1 ضروری است، حمایت کند. اگرچه این بیان کننده تمام موضوع نیست. تقریباً همه افراد از درون یا بیرون گروه مذاکره کننده قبول دارند که در روند کاملاً دشوار مذاکرات، پیشرفت بی سابقه ای صورت گرفته است. همان گونه که وندی شرمین گفته است: "ما در مسائلی که اساساً لاینحل به نظرمی رسید، پیشرفت ملموسی داشته ایم." سخنان اخیر جان کری، وزیر خارجه، نیز بسیار دلگرم کننده است: "ما شاهد پدید آمدن ایده های جدید و انعطاف پذیری هایی بوده ایم که می تواند، تکرار می کنم، می تواند به حل برخی از مسائلی که ظاهراً لاینحل بوده اند، کمک کند." واقعاً چه کسی برای نشان دادن انعطاف که امکان پیشرفت را فراهم ساخته است، شایسته تجلیل است.

نخست اینکه، بر اساس متن و روح « طرح اقدام مشترک » - مورد توافق میان ایران و قدرت های جهان در نوامبر 2013، توافق فراگیر مبتنی بر پیمان منع گسترش سلاح های هسته ای خواهد بود که حقوق و تعهدات کشورهای عضو این پیمان و نیز آژانس بین المللی انرژی اتمی را بیان می کند، همچنانکه در معاهده «ان پی تی» و سایر مقررات بین المللی مربوطه آمده است، عضو هر پیمان با اجرای توافق پادمان هسته ای که برای همه اعضای «ان پی تی» الزامی است، و نیز اجرای پروتکل الحاقی و مصوبه شماره 3/1 ترتیبات تابعه، که اختیاری هستند، حداکثر سطح شفافیت را نشان خواهد داد. این سه مجموعه ترتیبات خاص، حداکثر اقداماتی هستند که قدرت های جهان می توانند در چارچوب ان پی تی انتظار داشته باشند. و عنصر اطمینان بخش در این فرایند، داشتن درک صحیح از این نکته است که ایران برای چنین سطحی از تعهدات در چارچوب توافق نهایی آماده است. به عبارت دیگر، انعطاف پذیری کاملاً اساسی از جانب ایران و مشارکت مهم در جهت انجام توافق نهایی.

نکته دوم اینکه، بر اساس گزارش های معتبر آمریکایی، تمایل ایران برای مصالحه درباره عناصر مهم برنامه هسته ای خود جهت اهداف اعتماد سازی داوطلبانه در دست بررسی است. این عناصر به شرح ذیل است:

1. تغییرات فنی در تأسیسات آب سنگین اراک جهت تضمین کاهش چشمگیر در قابلیت تولید پلوتونیوم.
2. تصمیم گیری مجدد در زمینه تأسیسات غنی سازی فردو
3. محدود کردن سطح غنی سازی به 5%
4. تغییر یا رقیق کردن بخش اعظم اورانیوم با غنای 20%
5. همکاری با آژانس بین المللی انرژی اتمی به منظور حل مسائل ابعاد نظامی محتمل
6. تغییر یا صدور اورانیوم با غنای 5% مازاد بر نیاز داخلی
7. فعالیت های مربوط به بازآوری موارد فوق در تأسیسات آب سنگین اراک
8. کاهش شمار سانتریفوژهای فعال از 22000 سانتریفوژ نصب شده کنونی به حدود 9400 دستگاه.

در مجموع، تمام اقدامات فوق برای اعتماد سازی - که تاکنون هیچ یک از سایر اعضای ان پی تی با آن موافقت نکرده اند - باید به قدر کافی برای قدرت های جهان درباره شفافیت راستی آزمایی شده برنامه هسته ای ایران و مهتر آژان، مسدود شدن عملی « مسیرهای فرضی در جهت ساخت بمب»، اطمینان بخش باشد.

این نشانه حسن نیت، انعطاف پذیری و سازش ایران است و نتیجه عزم و چشم انداز شفاف و غیر قابل تردید دولت آقای روحانی و نیز عملکرد حرفه ای گروه مذاکره کننده جدید است. همچنان که فرانک والتر اشتان مایر، وزیر خارجه آلمان، در 16 ژانویه، در خلال کنفرانس مطبوعاتی به بهترین وجه توصیف کرد: "از زمان ورود گروه مذاکره کننده کنونی ایران، پیشرفت بسیار خوبی به دست آمده... بعد از یک دهه مذاکره، اکنون مذاکرات وارد مرحله سرنوشت سازی شده است." هر ناظر علاقه مند به دیدگاه ایران، کاملاً آگاه است که این پیشرفت از تائید و حمایت آشکار و صریح رهبر معظم برخوردار بوده است. تهران تاکنون در عزم خود برای دستیابی به توافق فراگیر و پایدار موفق عمل کرده است.

اکنون، بار مسئولیت در زمینه دو موضوع دشوار، یعنی «ظرفیت غنی سازی ایران و زمان بندی رفع تحریم ها» به دوش سایر طرف ها است. با توجه به این که توافق با روسیه برای تهیه سوخت نیروگاه برق بوشهر در سال 2021 به پایان می رسد، محدودیت 5-7 ساله ایران در زمینه سانتریفوژهای فعال کنونی، این کشور را قادر می سازد که سوخت مورد نیاز خود را به موقع در داخل کشور تولید کند. آیا رئیس جمهور اواما به قدر کافی جسارت دارد که پیش از خاتمه دوران ریاست جمهوری خود درباره ظرفیت واقعی غنی سازی ایران و رفع تحریم های سازمان ملل و نیز تحریم های چند جانبه و یک جانبه تصمیم لازم را اتخاذ کند؟

Iran ready for a nuclear deal: Column

Seyed Hossein Mousavian 3:17 p.m. EST February 6, 2015

Iran fulfilled its nuclear promises: Time for America to make good on sanctions

In January, Iran and major powers ended five days of nuclear talks in Geneva and Paris, including lengthy meetings between U.S. Secretary of State John Kerry and Iranian Foreign Minister Javad Zarif. Negotiators made "limited progress" at nuclear talks, agreed to step up efforts and meet in February.

As it appears, things are moving, and the chances for clinching a final deal look fairly good. But, only if the two sides can successfully resolve the two key remaining points of contention: Iran's enrichment capacity and the timetable for lifting sanctions. From the American side, the onus is on Iran. "Unless Supreme Leader Khamenei throws his weight behind the adjustments in Iran's negotiating positions that are necessary to reach a compromise with the P5+1 countries, there will be no agreement", as seen by Robert Einhorn, the former US nuclear negotiator. This doesn't say it all though.

Almost everybody, in and out of the negotiating teams, admit that unprecedented progress has been made in the extremely tough process. As Wendy Sherman has put it: "We have made impressive progress on issues that originally seemed intractable." Secretary Kerry's recent remarks are also very much encouraging: "We have seen new ideas surface, flexibility emerge, that could, I repeat, could help resolve some issues that had been intractable." Who should really get the credit for the flexibilities that have made progress possible?

First, according to the letter and spirit of the Joint Plan of Action (JPOA) agreed between Iran and the world powers in November 2013, the comprehensive deal would be based on the Non Proliferation Treaty (NPT), laying out the rights and obligations of parties to the Treaty and the International Atomic Energy Agency (IAEA). As stipulated by the NPT and other relevant international regulations, a treaty party would demonstrate the maximum level of transparency by implementing the Nuclear Safeguards Agreement which is obligatory for all NPT members and the Additional Protocol and Subsidiary Arrangement Code 3.1 — which are voluntary. These three specific arrangements are the maximum measures the world powers can expect within the NPT. And the reassuring element in the process is having a clear understanding that Iran would be ready for such a level of commitment within the final deal. Quite a substantial flexibility on Iran's part and a major contribution towards a final deal.

Second, based on credible American reports, Iran's willingness to compromise on the following important elements of its nuclear program for voluntary confidence-building purposes has been on the table.

1. Technical conversions at the Arak heavy water facility to ensure significant reduction in the plutonium production capability.
2. Re-purposing the Fordow enrichment facility.
3. Capping the level of enrichment at 5%.
4. Conversion or dilution of most of the 20% enriched uranium.
5. Cooperation with the IAEA to resolve the Possible Military Dimensions issues (PMDs).
6. Conversion or export of the 5% enriched uranium beyond domestic needs.
7. Foregoing reprocessing activities at Arak heavy water facilities.
8. Reduction of the number of operational centrifuges from the current installed 22,000 to around 9,400.

Put together, all the above confidence-building measures — which no other NPT member has ever undertaken — should be reassuring enough for the world powers on verifiable transparency for the Iranian program and, more importantly, that the "presumed paths to the bomb" are effectively blocked.

That's the manifestation of Iranian goodwill, flexibility and compromise, a clear, unmistakable outcome of the Rouhani administration's outlook and determination, and the professional performance of the new negotiating team. As best characterized by the German Foreign Minister Frank-Walter Steinmeier on Jan. 16 at a press conference in Berlin, " since the arrival of Iran's present negotiating team, there came very good progress... talks have already entered a new decisive phase after one decade of negotiations."

Every keen observer of the Iranian scene is fully aware that this progress has enjoyed the blessing — and explicit open support— of the Supreme Leader . Tehran has already made good on its resolve to reach a comprehensive, lasting deal.

The onus is now on the other sides on the two sticky points: Iran's enrichment capacity and the timetable for lifting sanctions. Given that the contract with Russia to provide fuel for the Bushehr power plant expires in 2021, a 5-7 year limit on the current operational centrifuges would enable Iran to produce the needed fuel domestically on time. Will President Obama exhibit the necessary audacity and decide on the Iran's practical enrichment capacity and lifting of the UN, multilateral and unilateral sanctions before his departure?

برچسب: ایران